

taget bort, han har givet hver Underofficer og hver Officer det dobbelte Mandskab at uddanne. Jeg maa selvfølgelig høre mig for den høitærede Krigsministers Erklæring i saa Henseende om, at det lader sig gjøre; men jeg kan ikke nægte, at jeg troer, at han ikke let vil faae eenstemmig Mening om denne Ting fra de dygtigere Officerer i Infanteriet. — Den ærede Krigsminister har opstillet Reservebatailloner, og disse bleve angrebne af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen). Jeg tilstaaer, at jeg ikke havde ventet dette; disse Reservebatailloner troede jeg netop vilde tiltale det ærede Medlem. Det vil nemlig sees, at det ærede Medlem i sin Argumentation derimod ogsaa kun holdt sig til nogle Ord af Krigsministeren, der ere fremsatte i Motiverne, og hvori der siges, at disse Batailloner ikke kunde være saa hurtigt tilstede paa Kamppladsen som de andre. Nu troer jeg, at det ærede Medlem har opfattet Krigsministerens Mening med disse Ord urigtigt, thi Krigsministeren har aabenbart ikke villet sige, at disse Batailloner ikke kunne være tilstede, det vil sige, Menige med Befalingsmænd samlede, equiperede, uniformerede o. s. v. Dette er der ikke det Allermindste iveien for, i den Forstand kunne disse Batailloner være ligesaa tidligt tilstede som nogen af de andre, men Krigsministerens Tanke har aabenbart været den, at de Befalingsmænd, som fandtes ved Reservebataillonerne, med Undtagelse af Compagni- og Bataillonschefer, vare saa lidet øvede og havde saa liden egentlig militair Uddannelse, at han ikke turde gjøre Regning paa strax ved Krigens Begyndelse at sende dem mod en Fjende med en velordnet Hær. Det forekommer mig imidlertid, at den Plan, som det ærede Medlem fra Frederiksborg har stillet, netop ligger af den samme Mangel. Det er den samme Betænkelighed, som har afholdt mig fra at gaae videre ind paa det ærede Medlems Forslag, hvilket jeg iøvrigt i mange andre Henseender statter, men det har decideret afholdt mig fra at gaae ind derpaa, at jeg har

havt den Frygt, som er bleven bestyrket ved Alt, hvad jeg senere har kunnet tænke og høre om Sagen, at de af det ærede Medlem foreslaaede Batailloner ikke ville egne sig til strax at føres mod en velordnet Fjende, og jeg er i hele min Betragtning gaaer ud fra, at det, vi fornemmelig maae være belavede paa, er hurtigt at kunne møde Fjenden. Vi maae vente, at det Ufsald, der kommer over os, kommer med en overvældende Kraft, og derfor maa den Styrke, vi skulle stille derimod, være dygtig, ikke alene med Hensyn til Øvelsen af Solbaterne, men ogsaa i Henseende til Forskning med veløvede og militairt uddannede Befalingsmænd i tilstrækkelig Mængde. I den Henseende er det, at det ærede Medlems Forslag ligger af visse Mangler. Han har næsten ikke flere faste Befalingsmænd ved sine Batailloner, end Krigsministeren har ved sine Reservebatailloner (Modsigelse). Nei, meget saa flere; han har omtrent $\frac{2}{3}$ Lieutenant og 1 Underofficer ved hvert Compagni mere end Krigsministeren, men hele den øvrige Masse af Befalingsmænd, som det ærede Medlem bruger ved sine Batailloner og Compagnier, tager han af Saadanne, som ikke have mere end $1\frac{1}{2}$ Aars Uddannelse, og af hvilke altsaa endeel maaskee have været hjemme i 4, 5 eller 6 Aar. Det er dette, som har gjort det vanskeligt for mig at slutte mig til det ærede Medlems Forslag. — Der er ved de af Krigsministeren foreslaaede Reservebatailloner et Punkt af en noget mindre Betydning, men som jeg dog ikke godt kan undlade at berøre. Den ærede Krigsminister har ved disse Batailloner foruden Bataillonschefen opstillet 4 Capitainer af Linien. Jeg forstaaer godt den ærede Krigsministers Tanke, men jeg vilde gjerne vide, hvorledes han har tænkt sig i Fredstid at beskæftige disse Mænd. Jeg troer, det er en overordentlig farlig Ting for en Armee at have for mange Folk i sig, som saaledes gaae omkring og ikke have Noget at bestille, og jeg kan ikke rigtig tænke mig, hvilken Sydselsfattelse den ærede Minister stulde finde for disse Mænd, ikke alene for, at de